

**Beskidzka Droga św. Jakuba
Część V :Simoradz – Frydek Mistek**

Przewodnik pielgrzyma

Beskidzka Droga św. Jakuba (BDŚJ)

Część V: Simoradz – Cieszyn – Frydek Mistek (Cz)

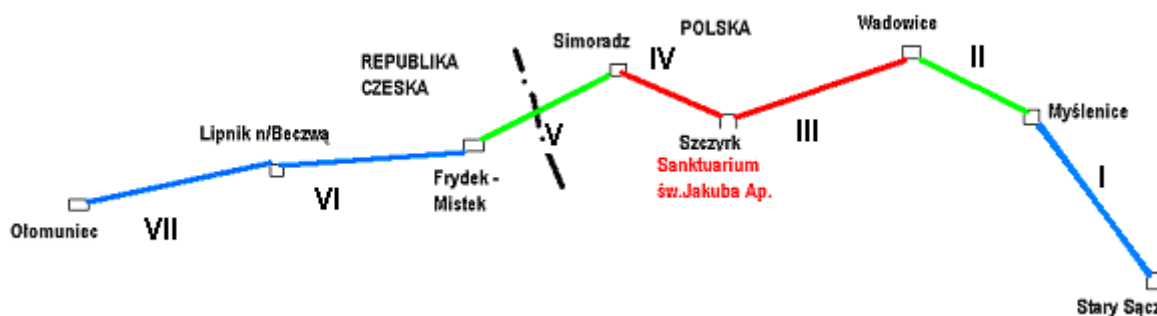
Przewodnik Pielgrzyma

Tekst: Dagobert Drost
ks. Kazimierz Płachta
Stanisława Więżik

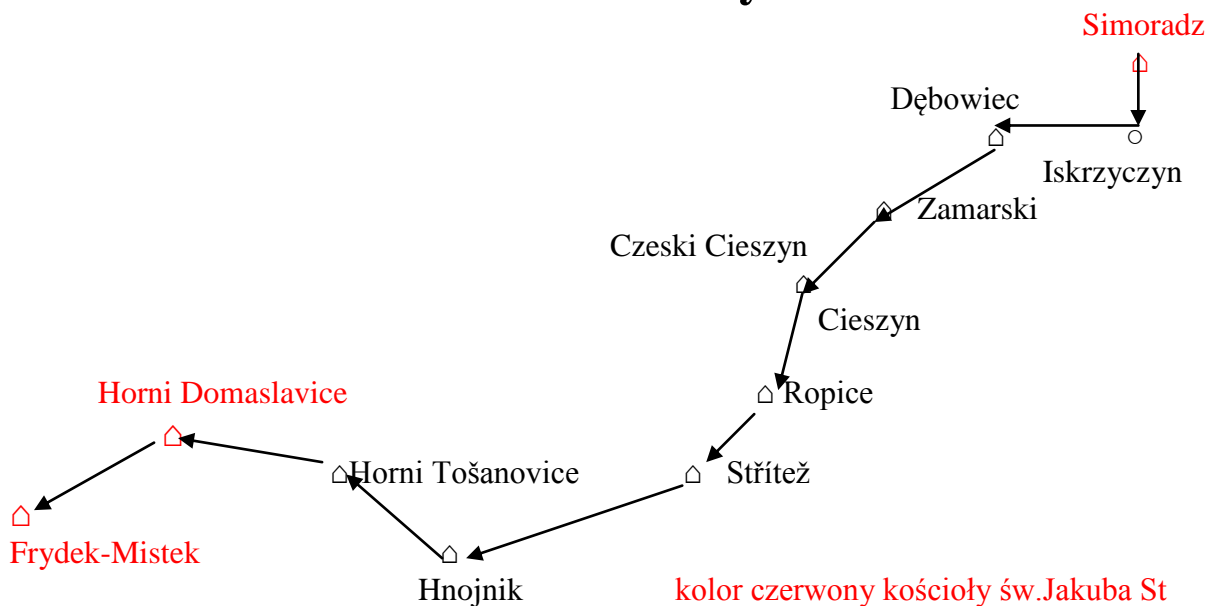
Współpraca: ks. Andrzej Loranc – proboszcz parafii w Szczyrku
ks. Stanisław Pindel – proboszcz parafii w Simoradzu
ks. Kazimierz Płachta- proboszcz parafii w Ropicach(Cz)

Patronat:
Współpraca:

Beskidzka Droga św. Jakuba Ap.St.

Odc. V Simoradz – Frydek Mistek

Noclegi: na razie na kwaterach prywatnych.

Beskidzka Droga św. Jakuba składa się z siedmiu samodzielnych części:

- I. Stary Sącz – Podegrodzie – Limanowa – Rozdziele – Radziechowice – Myślenice
- II. Myślenice- Sułkowice- Lanckorona- Kalwaria Zebrzydowska- Wadowice
- III. Wadowice- Rzyki- Groń JP II- Ślemień- Rychwałd- Żywiec- Szczyrk
- IV. Szczyrk – Górki Wlk.- Skoczów- Simoradz
- V. Simoradz – Cieszyn(granica państwa)- Horni Domaslavice – Frydek Mistek
- VI. Frydek Mistek –Novy Jicin – Hranice – Lipník n/Bečvou
- VII. Lipník n/Bečvou –Lipany – Olomouc (Ołomuniec)

Dotychczas oznakowano w terenie i napisano przewodnik dla III i IV odcinka BDśJ. Dla II odc. napisano przewodnik oraz częściowo oznakowano. Niniejszy przewodnik V odcinka prowadzi nas po Pogórzu Cieszyńskim, Wysoczyźnie Kończyckiej i Dolinie Górnej Wisły u podnóża Beskidu Śląsko-Morawskiego w znacznej mierze równoległe do szlaków spacerowych, turystycznych, narciarskich i rowerowych. W razie zniszczenia oznakowania drogi muszlą Jakubową jesteśmy dodatkowo ubezpieczeni znakami i drogowskazami szlaków turystycznych. Beskidzka Droga św. Jakuba generalnie oznaczona jest białą muszlą z czerwonym mieczokrzyżem na niebieskim tle a zmiany kierunku wyznaczają żółte strzałki. Niektóre fragmenty V odc. oznakowane są dodatkowo tabliczkami z napisem „Camino –Beskidy”. Jestznaczona jak każda inna droga jednokierunkowa – idziemy nią w kierunku Compostelo. W czasie pielgrzymowania oprócz muszli jakubowej spotkamy się z następującymi znakami:

- szlak spacerowy- kwadrat po przekątnej biały i danego koloru
- szlak turystyczny – na białym tle poziomy kolorowy pasek
- szlak narciarski – na pomarańczowym tle poziomy kolorowy pasek
- szlak kolarski- na białym tle rower z kolorową kreską u dołu.

Odcinek V BDśJ wiedzie pielgrzymą zarówno starodawnymi dalekosiężnymi (Ziemia Święta, Rzym, Compostelo) jak i współczesnymi traktami pątniczymi. Jeszcze dziś pamiętamy opowieści naszych babć i dziadków o słynnych pielgrzymkach z kapelą do Matki Bożej Frydeckiej we Frydku (obecnie Czechy), gdzie biciem dzwonów witano pątników. Do dnia dzisiejszego do Bazyliki MB Frydeckiej podążają co miesięczne pielgrzymki poszczególnych dekanatów, których ukoronowaniem jest wielkie pielgrzymowanie w dzień odpustu. W tym miejscu chcemy zwrócić uwagę na pewną ciekawostkę: nie przypadkowo kościoły p.w. św. Jakuba bardzo często budowano przy sanktuariach, traktując je jako swoiste ”przedsionki”- kościoły stacyjne z lazaretem włącznie (Częstochowa, Myślenice, Frydek-Mistek, Szczyrk). Również współczesne pielgrzymki wyznaczyły niejako rytm usytuowania kapliczek na trasach pielgrzymek, przeważnie lokując je na odległość obejmującą czas odmawiania jednego dziesiątka różańca wraz z odśpiewaniem pieśni.

Naszemu pielgrzymowaniu ścieżkami V odcinka w szczególny sposób towarzyszą nam postaci : Matki Bożej, św. Jakuba, św. Jana Sarkandra oraz św. św. Metodego i Cyryła. Szczególnie na terenie Czech droga św. Jakuba łączy się z drogami św. św. Metodego i Cyryła. Opis przebiegu trasy w terenie został drukowany kursywą, miejscowości na szlaku i lokalne ciekawostki drukiem prostym, natomiast krótkie biografie drukiem prostym z czerwonym początkiem. Odcinek V nie jest jeszcze w całości oznaczony w terenie, co nie oznacza, że nie można pielgrzymować od zaraz, korzystając z niniejszego przewodnika i znaków

turystycznych. W nawiasie podano wzrastającą odległość jaką pokonaliśmy od Simoradza. Odcinek ten, najwygodniej można podzielić na 2 fragmenty:

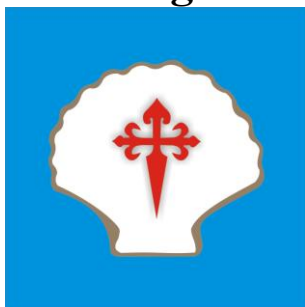
1. Simoradz – Ropice (nocleg) – 23,8 km

2. Ropice – Frydek-Mistek – 30,17 km

Przemierzajmy BDŚJ bez zbędnego pośpiechu, refleksyjnie, kontemplując urok Beskidów, odkrywając bogactwo architektury, ciekawe miejsca o których istnieniu wcześniej nie mieliśmy pojęcia.

Życzymy Szczęść Boże na Beskidzkiej Drodze św. Jakuba.

Beskidzka Droga św. Jakuba

Simoradz (Pl) – Frydek Mistek (Cz)

Simoradz (0,00 km) – pierwsze wzmianki o miejscowości i osadzie Iskrzyczyn należącej do parafii pochodzą z 1223 i 1286 roku, a w roku 1300 stara osada Simoradz zostaje przeniesiona na prawo niemieckie. W latach 1545 -1654 parafianie simoradzcy pod naciskiem władzy przyjęli protestantyzm (silne wpływy reformacji na tym terenie - „cuius regio, eius religio”- czyja władza, tego religia), by w roku 1655 przyjąć z powrotem katolicyzm i stać się parafią filialną kościoła w Dębowcu (w latach późniejszych Simoradz był też filią parafii w Skoczowie). W roku 1980 następuje reerygowanie parafii św. Jakuba na mocy dekretu Ks. bpa Herberta Bednorza.

Kościół parafialny p.w. św. Jakuba St. Apostoła w Simoradzu jest jednym z najstarszych obiektów sakralnych na Śląsku Cieszyńskim i należy do zabytków o znaczeniu regionalnym. Początki budynku nie są znane, określa się je na XIII – XIV w. Kościół wybudowany jest w stylu gotyckim, z neogotycką wieżą, orientowany (skierowany na wschód). Najstarszą częścią budowli jest ostrołukowo przesklepione prezbiterium z wieloboczną ścianą wschodnią, w której znajduje się ścienne, gotyckie sakramentarium z kutą, żelazną kratą. Do zakrystii z emporą prowadzi kamienny, gotycki portal. Mury tej najstarszej części kościoła wykonane są z kamienia i mają grubość ok.160 cm. Kościół w swym wnętrzu kryje wiele cennych zabytków sztuki sakralnej. Na sklepieniu i ścianach prezbiterium zachowały się fragmenty polichromii gotyckiej z XV w (1400 – 1500) oraz polichromie renesansowe z II połowy XVI wieku, w tym rzadko spotykane ścienne epitafium herbowe. Za unikatowe uważa się gotyckie przedstawienia Apostołów oraz zacheuszki świadczące o konsekracji świątyni przez biskupa. Wśród mieszkańców Simoradza przekazywana jest legenda mówiąca o tym, że tutejszy kościół stanowił komandorię Templariuszy - o czym świadczą charakterystyczne czerwone krzyże umieszczone w zacheuszkach. W kościele znajdują się 3 ołtarze barokowe z XVIII wieku, a także rokokowo- klasycystyczna ambona. Na ścianie prezbiterium umieszczono XVII - wieczne herbowe płyty nagrobne Skoczowskich z Kojkowic z napisami w języku staromorawskim.

Świątynia simoradzka szczyli się także trzema wizerunkami świętego Jakuba - dwa obrazy z XVII i XIX wieku oraz rzeźba wykonana w 2010r. przez parafianina Bogusława Żbel. Rzeźba ta została poświęcona 1 maja 2010 r. na Ołtarzu Ojczyzny, u stóp Cudownego Obrazu Królowej Polski przez Arcybiskupa Santiago de Compostela- Juliana Barrio Barrio. W czerwcu 2010 roku figura odbyła pielgrzymkę „Szlakiem Jakubowym” (Camino) do Grobu św. Jakuba Apostoła w Santiago de Compostela w Hiszpanii. Odtąd rzeźba cieszy się szczególnym nabożeństwem wśród parafian, turystów i pielgrzymów. Nieopodal kościoła w Simoradzu znajdują się dwa potężne krzyże poświęcone szczególnym wydarzeniom. Pierwszy to Krzyż Katyński- upamiętniający Katyń 1940 i Smoleńsk 2010. Drugi to Krzyż Papieski pochodzący z dachu ołtarza na Kaplicówce 1995 roku – upamiętnia Beatyfikację Ojca Świętego Jana Pawła II – 1 maja 2011 roku. W Roku Jubileuszowym Św. Jakuba 2010, kościół w Simoradzu na Mocy Dekretu Penitencjarni Apostolskiej zostaje ustanowiony Kościołem Jubileuszowym.

Święty Jakub Apostoł Starszy (Większy)

Apostoł– Pielgrzym – Rycerz – powołany przez Jezusa nad Jeziorem Galilejskim natychmiast poszedł za Nim wraz ze swym bratem Janem, pozostawiając łódź, swojego ojca Zebedeusza i dobrze prosperujące łowienie ryb. „Uczynię was rybakami ludzi” – to zapowiedź bogatej w owoce działalności misyjnej. Jakub Starszy zwany też Większym uczestniczył w ważnych wydarzeniach: Przemienienie Jezusa na górze Tabor, przy wskrzeszeniu córki Jaira, w modlitwie w Ogrodzie Oliwnym. Był też świadkiem ważnych wydarzeń ewangelicznych, m.in. drugiego cudownego połowu ryb, ustanowienia Piotra Głową i Pasterzem owczarni Chrystusa oraz uzdrowienia teściowej św. Piotra. Znany z porywczego charakteru – kiedy spotkali się z odmową Samarytan na pobyt Jezusa w ich mieście domagali się wraz z bratem Janem natychmiastowego zniszczenia miasta piorunem. Otrzymali za to przydomek „Synowie Gromu”.

Po zmartwychwstaniu Pańskim przebywał wraz z Apostołami i Matką Bożą w Wieczerniku. Po zesłaniu Ducha Świętego rozpoczął działalność misyjną w peryferyjnych dzielnicach Palestyny. Tradycja podaje, że „nie wystarczało mu ciasnej ojczyznej ziemi” ,ruszył więc dalej i przez morza dotarł do dalekiej Hiszpanii „na koniec ziemi”. Przez około 10 lat misja nie przyniosła większych efektów: w Owidio nawrócił jednego, a w Saragossie „ośmiu mężów”. Pewnej nocy podczas modlitwy ukazała mu się Matka Boża stojąca na kolumnie – filarze w otoczeniu aniołów i poleciła zbudowanie kościoła wokół tego filaru, co natychmiast uczynił. Stąd nazwa słynnego sanktuarium Santa Maria de Pilar, które było pierwszą świątynią w Hiszpanii. Powróciwszy do Palestyny kontynuował misję ewangelizacyjną, wysłał do Hiszpanii siedmiu wyświęconych przez siebie biskupów. Niechęć i zaciętość Żydów wobec cieszącego się autorytetem Apostoła doprowadziła do jego uwięzienia. Herod Agrypa I skazał go na ścięcie mieczem bez procesu. Św. Jakub przebaczył swojemu katowi, a ten poznawszy naukę Chrystusa przyjął chrzest i także poniósł śmierć męczeńską. I tak św. Jakub stał się pierwszym męczennikiem kościoła wśród Apostołów. Nie wiadomo co stało się z ciałem św. Jakuba. Prawdopodobnie pochowany został w Jerozolimie, a jeden z przekazów mówi, że ciało jego zostało w cudowny sposób przeniesione do Hiszpanii, lecz potem „Anioł Pański w tajemnicy zabrał głowę św. Jakuba i zaniósł ją do Jerozolimy”. Grób Apostoła odkryto około 814r., wskazany przez „deszcz spadających gwiazd”, stąd nazwa Santiago de Compostela – święty Jakub z Ziemi Gwiazd.

W 844r. w bitwie pod Clawido na polu walki pojawił się rycerz na białym koniu, a jego waleczność przyczyniła się do zwycięstwa nad muzułmanami – owym rycerzem był św. Jakub „Pogromca Maurów” wspomagający obrońców chrześcijaństwa po swojej śmierci.

Santiago stało się i jest do dzisiaj miejscem pielgrzymek całego świata, uznane aktem papieskim za trzecie po Jerozolimie i Rzymie miejsce święte chrześcijaństwa. Począwszy od IX

wieku w Europie zaczęły powstawać szlaki prowadzące do grobu Apostoła, od kilku lat intensywnie odtwarzane, także na terenie Polski.

V odcinek Beskidzkiej Drogi świętego Jakuba zaczynamy od kościoła parafialnego w Simoradzu. Początkowo ok.40 m drogą na zachód do skrzyżowania z ul. Górna, po czym dalej w lewo nią ok.120 m do zakrętu w prawo, by po ok.70 m skręcić w lewo w ul. Osiedle. Po 50 m osiągamy główną szosę (ul. Główną), którą podążamy w prawo w kierunku Dębowca, a po następnych ok.520 m skręcamy w lewo w ul. Myśliwską i nią pielgrzymujemy w kierunku Iskrzyczyna. Główne skrzyżowanie tej miejscowości osiągamy po ok.1,9 km.

Iskrzyczyn (3,2 km)- wieś sołecka w gm. Dębowiec, pow. cieszyński, 630 mieszkańców, o pow. 465 ha, położona na zboczach Górki Tarnawa (313m n.p.m.) Jedną z najstarszych miejscowości na Śląsku Cieszyńskim, wzmiankowana przez biskupa wrocławskiego Wawrzyńca w 1223 r. – prawdopodobnie istniała już wcześniej. Leżąca w granicach księstwa cieszyńskiego – wraz z nim znajdowała się w zależności lennej od Królestwa Czech. W roku 1453 miejscowość została zakupiona przez Franciszka z rodu Tschamerów od Jana Frydrychowskiego z Dębowca. Pierwszy budynek szkolny został oddany do użytku w 1898 r. W 1910 r. wieś zamieszkiwało 430 osób – wszyscy polskojęzyczni, z czego 59% było katolikami, 39,9% ewangelikami. Podobnie jak Dębowiec po konflikcie polsko-czechosłowackim w 1920 r. Iskrzyczyn znalazł się w granicach Rzeczypospolitej. Aktualnie katolicy przynależą do parafii św. Jakuba w Simoradzu, ewangelicy do parafii w Skoczowie.

Na obszarze miejscowości znajduje się jeden pomnik przyrody – glediczia trójcieniowa o obwodzie 215 cm, wys. 23 m i szacunkowym wieku 200 lat.

Skrzyżowanie opuszczamy skręcając w prawo w kierunku Dębowca. Po ok.350 m na rozwidleniu kierujemy się łukiem w prawo skos, a po następnych 630 m – na rozwidleniu – wzdłuż głównej szosy skręcamy w lewo. Teraz następują dwa zakręty, pierwszy po 640 m w prawo i drugi po 320 m w lewo. Idąc dalej na wprost ul. Spółdzielczą (470 m) mijamy skrzyżowanie z ul. Rolniczą, a po ok.170 m dochodzimy do ciągu stawów hodowlanych, by wreszcie po ok.280 m dotrzeć do skrzyżowania z główną szosą (ul. Cieszyńska). Znajdujemy się w miejscowości Dębowiec. Dalsza droga prowadzi w lewo ul. Cieszyńską, ale chętni odwiedzenia kościoła parafialnego p.w. Świętej Małgorzaty muszą przejść ok.260 m w prawo główną szosą.

Dębowiec (5,3 km) - wieś w pow. Cieszyńskim, nad rzeką Knajką – prawym dopływem Wisły, granicząca m. innymi z Simoradzem, ok.1800 mieszkańców; 50% powierzchni stanowią pola uprawne i stawy rybne. W połowie XIII w. etnicznie polska, leżała w granicach ówczesnego Księstwa Cieszyńskiego. Późniejsi osadnicy niemieccy przyczynili się do jej rozwoju - w zapiskach pojawia się niemiecka nazwa wsi oraz wzmianka o kościele i parafii. W okresie reformacji wielu mieszkańców przyjęło wyznanie luterzańskie. Od 1526 do 1918 wieś była własnością Habsburgów. W okresie reformacji wielu przyjęło wyznanie luterzańskie. W latach 1854-56 zbudowano nowy, murowany kościół, stary drewniany rozebrano. Po I wojnie światowej Dębowiec był przedmiotem granicznego konfliktu polsko-czechosłowackiego, ostatecznie w 1920 r. pozostał w granicach Rzeczypospolitej. W 1939 r. włączony do III Rzeszy. W lutym 1941 r. przez błąd nawigatora zostali tu zrzućeni pierwsi cichociemni, zmierzający do Włoszczowej - od 1991 r. upamiętnia ten fakt obelisk w centrum wsi. Po II wojnie światowej wznowiono wydobywanie gazu ziemnego (pierwsze na pocz. XX w. – wybuch w 1911 r. spowodował kilkudniowy pożar), wydobywany jest do dziś, podobnie jak solanka jodowo-bromowa. W latach 1975-1998 Dębowiec należał administracyjnie do woj. bielskiego. Wieś posiada dwa kościoły:

Ewangelicko-Augsburski (filia parafii w Skoczowie)

Rzymskokatolicki (parafia św. Małgorzaty).

Jedynym zabytkiem jest folwarczny spichlerz z przełomu XVIII i XIX w. z kamienia i cegły, zbudowany na planie ośmioboku, z baniastym dachem krytym gontem. Wzdłuż Knajki rośnie wiele dębów, z czego pięć 250 i 300-letnich zarejestrowanych jest jako pomniki przyrody.

Na skrzyżowaniu łączymy się z żółtym szlakiem kolarskim o nr 11Y i nim skręcamy w lewo. Po 20 m ul. Cieszyńska skręca w prawo, a my idziemy dalej na wprost ul. Dębową za żółtymi znakami szlaku kolarskiego przez „Krainę Żab”, mając po lewej stronie stawy hodowlane. Po ok. 400m dochodzimy do zabudowań, które obchodzimy z prawej strony, a po następnych 820 m łączymy się z drogą i nią na wprost ok.160m do rozwidlenia. Dalej Droga Jakubowa prowadzi w prawo skos 50 m do kolejnego rozwidlenia, na którym podążamy w prawo za szlakiem kolarskim. Od dłuższego czasu mijamy pojedyncze zabudowania Kostkowic – wsi sołeckiej gminy Dębowiec.

Po ok.900 m dochodzimy do rozwidlenia, które pokonujemy na wprost. Po ok. 140 m dochodzimy do kolejnego rozwidlenia, które też przechodzimy na wprost, by po ok.310 m dojść do skrzyżowania z główną drogą, po czym dalej na wprost, ciągle żółtym szlakiem kolarskim na przełęcz Krzepty z kilkoma zabudowaniami gospodarskimi. Schodząc z przełęczy, po ok.140 m w miejscu, gdzie główna droga skręca lekko w lewo –przy ostatnim zabudowaniu z prawej strony – za znakami kolarskimi dalej idziemy na wprost. Po 300 m docieramy do drogi relacji Kostkowice – Gumna i nią skręcamy w prawo. Po ok.260 m opuszczamy główną szosę skręcając w lewo, by razem z żółtym szlakiem kolarskim po lekko wijącej się drodze dotrzeć do rozwidlenia (ok.1,8 km).W tym miejscu łączymy się z zielonym szlakiem kolarskim 13Z. Skręcając w lewo po ok.120 m dochodzimy do pięciodrogowego rozwidlenia w Zamarskach. W odległości ok70 m po lewej stronie mamy kościół parafialny p.w. św.Rocha w Zamarskach.

Zamarski (10,9 km)- wieś sołecka w gminie Hażlach, w odległości ok. 5 km od rynku w Cieszynie, położona na kopcu o wys. 388m n.p.m., o pow. 8,64 km², zamieszkała przez około 1350 mieszkańców (m. innymi przez grupę etniczną Wałasi, posługującą się gwarą cieszyńską). Jedno z najstarszych miejsc na Śląsku Cieszyńskim - wzmiankowana przez biskupa wrocławskiego w 1223r., bezpośrednia własność Piastów, o charakterze puszczańskim (rolnictwo i hodowla), miejsce polowań.

Wieś zmieniała właścicieli - byli nimi: w 1656r. czeska rodzina Marklowskich, w 1718r. najwyższy dostojnik w księstwie hr. Tęczyński, w 1731r. polski magnat Henryk Fryderyk Wilczek, Radoccy, Tarchowie, a w 1802r. wróciła do księstwa cieszyńskiego. W Zamarskach w 1626r. miała miejsce jedna z bitew religijnych między Habsburgami a Szwecją. Nękana ogromnym głodem („Głodne Roki”) w latach 1847-1848.

Już w XIII w. we wsi istniał drewniany kościół. Po pożarze w 1585r. przetrwała tylko wieża dzwonnicza, którą zaraz odbudowano. Staraniem hr. Wilczka w 1731r. dobudowano do niej drewniany kościół p.w. św. Rocha, nawiązujący do architektury baroku. W tamtych czasach znaczącą część stanowiła ludność wyznania ewangelicko-augsburskiego; kościół zamarski był w ich posiadaniu od połowy XVI w. do 1654r. Ewangelicy wybudowali szkołę, która została przejęta przez katolików, ale nauczaniem objęte były dzieci obu wyznań (ok. 55% mieszkańców stanowili katolicy, 44% ewangelicy, 1% wyznawcy judaizmu - część mieszkańców była niemieckojęzyczna.

W lipcu 1920r. decyzją Rady Ambasadorów miejscowość znalazła się w granicach Polski. Na terenie wsi są dwa kościoły: rzymsko-katolicki p.w. św. Rocha i ewangelicko-augsburski (filiał parafii w Cieszynie).

Zabytki: - drewniany kościół p.w. św. Rocha (najstarszy na terenie polskiej części Śląska Cieszyńsk.)

- murowano-drewniana stodoła folwarczna z XIX w.
- dom drewniany nr 123.

Kwadratowa kuźnia z 1846r. o dwuspadowym dachu, kryta gontem znajduje się w Wojewódzkim Parku Kultury i Wypoczynku w Chorzowie.

Kościół parafialny p.w. św.Rocha w Zamarskach.

Drewniany kościół na terenie wsi istniał już w XIII w. Uległ on jednak spaleniowi w 1582r. lub w 1585r. W tym samym roku odbudowano dzwonnice z nowym dzwonem, która służyła jako dzwonnica cmentarna. Kościół dobudowano do wieży dopiero w 1731 r. Z początku pracowali w nim OO.Jezuici ,a od roku 1773 został filialnym kościołem parafii cieszyńskiej, później parafii w Hażlachu. Pierwotnie kościół był p.w. Najświętszego Serca Pana Jezusa a od 1981r. wraz z erygowaniem parafii pod wezwaniem św.Rocha. Kościół jest drewnianej konstrukcji na kamiennej podmurówce. Nad wnętrzem znajduje się płaski strop a ściany boczne pokryte są poziomą boazerią. Na ołtarzu głównym znajduje się obraz Najświętszego Serca Pana Jezusa .Na odkupionych po 1884r. z kościoła szpitalnego p.w.św.Jerzego w Cieszynie ołtarzach bocznych znajdują się na jednym rzeźbiona statua św.Anny i na drugim statua św.Jana Nepomucena.

Święty Roch- tercjarz franciszkański

wg tradycji ur. się w 1295 r. w Montpellier w południowej Francji, jako jedyny syn rządcy. W wieku 19 lat stracił oboje rodziców, sprzedał majątek, wszystko rozdał ubogim i wyruszył do Rzymu. We Włoszech zastała go epidemia dżumy, w miejscowym szpitalu opiekował się chorymi, gdzie dokonał wielu cudownych uzdrowień. Po trzech latach w czasie powrotu sam zachorował na dżumę. Aby nikogo nie zarazić schronił się w lesie, gdzie od śmierci głodowej uratował go pies, który przynosił mu pożywienie. Na granicy został wzięty za szpiega, w więzieniu torturowany i wycieńczony zmarł po 5. latach w wieku 32 lat. Relikwie św. Rocha znajdują się w Wenecji. W 1585 r. papież Grzegorz XIII umieścił Jego imię w Martyrologium Rzymskim. Patron Montpellier, Parmy, Wenecji, aptekarzy, lekarzy, ogrodników, rolników, szpitali, więźniów a także wielu rzemieślników. W Polsce już w XV wieku czczony jako patron chroniący od zarazy i opiekun zwierząt domowych – stąd liczne poświęcone mu ołtarze, figury, kaplice.

W ikonografii przedstawiany jako młody pielgrzym lub żebrak w łachmanach, z psem liżącym mu rany albo biegnącym obok.

Atrybutami św. Rocha są: anioł, pies trzymający w pysku chleb, torba pielgrzyma. Wspomnienie liturgiczne w kościele katolickim 16 sierpnia.

Na pięciodrogowym rozwidleniu zielony kolarski szlak odchodzi w lewo w kierunku miejscowości Gumna, a Beskidzka Droga św.Jakuba wiedzie nas dalej drogą na południe razem z żółtym szlakiem kolarskim poprzez zabudowania hodowlane(?).Po ok.250 m dochodzimy do głównej drogi i skręcając w prawo za żółtymi znakami kolarskimi podążamy w kierunku Cieszyna .Następują dwa zakręty, pierwszy w lewo a drugi w prawo, po czym już tylko lekko wijąc się drogą (od pewnego momentu ul. Pikiety) dochodzimy do rozwidlenia(1,8 km).W tym miejscu skręcamy w lewo w ul. Hieronima Przepilińskiego i po przejściu ok.650 m dochodzimy do ” dwupasmówki” .Drogę szybkiego ruchu Cieszyn – Bielsko przekraczamy górą i dalej podążamy ul. H. Przepilińskiego w kierunku centrum Cieszyna.Po ok.1.6 km dochodzimy do ul. Stawowej i nią w prawo do pobliskiego ronda. Beskidzka Droga św.Jakuba dalej z ronda wiedzie nas w lewo dołem ul. Bobrecką (nie wchodzić na estakadę- ul. Kolejową !). Przecinamy ul. Hajduka i na następnym skrzyżowaniu skręcamy w prawo w ul. Korfantego. Na najbliższym rozwidleniu idziemy w prawo skos na pl.

ks.J.Londzina. Po prawej stronie znajduje się kościół p.w. Wniebowzięcia NMP i klasztor oo.Bonifratrów.

Kościół p.w. Wniebowzięcia NMP i klasztor oo. Bonifratrów w Cieszynie

Hrabia Adam Borek w 1694r. sprowadził bonifratrów z Moraw do opieki w jego chorobie, potem ufundował im klasztor erygowany w 1700r. i przylegający do niego kościół w stylu klasycystycznym, konsekrowany w 1719r. Zbudowany (przy udziale architekta Michała Kleina z Nysy i budowniczego ojca Klemensa Mentzla) na planie prostokąta, jednonawowy kościół posiada dwie kaplice i przylegającą zakrystię. Bogactwem charakteryzuje się ołtarz główny, późnobarokowy z elementami rokoka, z umieszczonym nad tabernakulum obrazem Wniebowzięcia MB pędzla Bayera (1739r.), zwieńczony ozdobną glorią i godłem zakonu. Boczne, późnobarokowe ołtarze to: z lewej św. Jana Bożego z figurami św. Jana Nepomucena i św. Jana Sarkandra, z prawej św. Jana Grande z figurami św. Augustyna i św. Karola Boromeusza oraz ambona w stylu rokoko z figurką Archaniola Michała, nad nią schody mieszczące się wewnątrz muru.

Hrabia Borek ufundował także przy klasztorze szpital dla najuboższych, początkowo na 7 łóżek oraz aptekę. Ze szpitala korzystać mogli chorzy różnych wyznań i narodowości.

Przez czas rozbiorów konwent należał do prowincji austriackiej. Po odzyskaniu niepodległości i w 1922r. prowincji polskiej przeor Michał Buhl przejął klasztor od Czechów i przystąpił do modernizacji. W 1939r. Niemcy zlikwidowali szpital, bracia musieli opuścić klasztor, do którego wrócili dopiero po wojnie. Upaństwowioną w 1950r. aptekę i szpital zamieniony w Dom Pomocy Społecznej zakon odzyskał w latach 90 ub. wieku. Modernizowany sukcesywnie Dom Opieki Społecznej (120 łóżek) oraz apteka świadczą pomoc niepełnosprawnym umysłowo w duchu św. Jana Bożego.

„Z pl .ks.J.Londzina wchodzimy na lewo w ul. Matejki i nią dochodzimy na Rynek. Po przeciwległej stronie Rynku skręcamy w prawo w ul. Głęboką. Po lewej stronie na wysokości pl .św .Krzyża znajduje się rzymsko-katolicki kościół parafialny p.w. św.Marii Magdaleny.

Cieszyn (16,3 km)- 35. tysięczne miasto na granicy Polski i Czech nad rz. Olzą, 260-375m n.p.m. o pow. 28,61 km², posiada bardzo długą i skomplikowaną historię. Już w V w. p.n.e. istniały na Wzgórzu Zamkowym ludzkie osady, a na przełomie X i XI stulecia to miejsce obronne stało się siedzibą południowej, granicznej kasztelanii państwa piastowskiego, a potem zamkiem gotyckim książąt cieszyńskich. Wg legendy założone w 810 r. przez trzech synów piastowskiego króla Leszka III byłoby najstarszym miastem Polski. W XIII w. lokowany na prawie niemieckim był stolicą samodzielnego Księstwa Cieszyńskiego, potem regionu Śląska Cieszyńskiego. Po wygaśnięciu dynastii Piastów następują rządy Habsburgów. Dopiero w czasie Wiosny Ludów 1848 r. wokół wydanego „Tygodnika Cieszyńskiego”, a potem „Gwiazdki Cieszyńskiej” zaczął się skupiać polski ruch narodowy.

Od czasów reformacji Cieszyn był bardzo zróżnicowany pod względem religijnym i narodowościowym; poza ludnością polską zamieszkiwali tu: Niemcy, Czesi, Żydzi, a od przełomu XIX i XX w. Węgrzy. Spór o przynależność terytorialną doprowadził w 1920r. do podziału miasta nad Olzą na Cieszyn i lewobrzeżny Czeski Cieszyn, po czym następuje trudny okres integracji.

Dzisiejsze miasto - wg legendy najstarsze – posiada wiele innych „naj...”: zabytki od romańskich po secesyjne (841 chronionych, 99 wpisanych do rejestru), m. innymi Wzgórze Zamkowe, Wieża Ostatecznej Obrony, Wieża Piastowska, Pałac Myśliwski, Rotunda – pierwsza romańska świątynia chrześcijańska, kościoły, klasztory, cmentarze, najstarszy kościół ewangelicki w Polsce, szpital przy klasztorze oo. Bonifratrów, najstarsze w Europie Środkowej nieprzerwanie działające muzeum, najwybitniejsze dzieło architektoniczne XX w.

- budynek teatru, najkrótszą i najkrócej działającą w monarchii austro-węgierskiej linię tramwajową do dworca kolejowego, charakterystyczny dla miasta żółtozielony kwiat „cieszyńianka wiosenna”, a także dużo drzew, krzewów i innych roślin w parkach i śródmiejskich ogrodach, najsłynniejszego zbrojnika Ondraszka i inne poważne i zabawne „naj...”

Sanktuarium Matki Bożej Cieszyńskiej – kościół parafialny p.w.św. Marii Magdaleny w Cieszynie

-jest najstarszą, erygowaną w XIII w. świątynią rzymskokatolicką w Cieszynie. Początkowo w miejscu dzisiejszego kościoła znajdował się klasztor dominikanów z kościołem p.w. NMP, natomiast pierwotny kościół św. M. Magdaleny z XIII w. drewniany, później murowany znajdował się przy obecnym Placu Teatralnym. Zniszczony w pożarze miasta w 1789r. nie został odbudowany; parafialną świątynię przeniesiono do kościoła dominikanów. Kościół parafialny p.w. św. Marii Magdaleny w obecnej postaci wzniesiony w XVIII i XIX w. należy do najciekawszych obiektów sakralnych Cieszyna. W czasach reformacji był użytkowany przez protestantów, zwrócony później pozostał parafialnym. Odbudowując zmieniono styl budowli z gotyckiej na barokową i takie są też jego wnętrza. Zbudowany na planie krzyża łacińskiego posiada kaplice: Najświętszego Sakramentu, Matki Bożej Wspomożenia Wiernych św. Krzyża, św. Melchiora Grodeckiego, męczennika, który zginął za wiarę w 1691r. W ołtarzu znajduje się obraz świętego namalowany przez Jana Wałacha.

W bocznej południowej nawie usytuowane są trzy ołtarze: Serca Jezusa z figurami aniołów, św. Jana Sarkandra, św. Józefa. W nawie północnej ołtarze: św. Anny, MB z Lourdes, MB Częstochowskiej.

W ołtarzu głównym, późnobarokowym z symbolem Opatrzności Bożej umieszczono obraz św. Marii Magdaleny namaszczonego Chrystusowi. We wnęce nad tabernakulum umieszczony został obraz Matki Bożej – Cieszyńskiej Madonny. Inną ozdobą kościoła jest późnobarokowa ambona z Duchem Świętym, a pod sklepieniem duży obraz Chrystusa nauczającego z łodzi.

Ciekawostką jest znajdująca się koło ołtarza głównego tumba księcia Przemysława lub jego ojca, przeniesiona z kaplicy na Wzgórzu Zamkowym.

Święta Maria Magdalena - pochodząca z Magdali nad Jeziorem Galilejskim należała do kręgu uczniów Jezusa. Ewangelisci wspominają, że była obecna podczas Jego ukrzyżowania i śmierci oraz zdjęcia z krzyża i pogrzebu. Była także jedną z trzech niewiast, które udały się do grobu, by namaścić ciało Ukrzyżowanego. Ona właśnie pobiegła do apostołów i powiadomiła ich, że grób jest pusty. Zmartwychwstały Jezus ukazał się jej jako ogrodnik – apostołom przekazała „On żyje”.

Utożsamiana z jawnogrzesznicą, która obmyła nogi Jezusa; jest tak przedstawiana w tekstach liturgicznych. W ikonografii ukazywana w długiej szacie z nakrytą głową; w bogatym książęcym wschodnim stroju lub jako pokutnica, której ciało pokrywają długie włosy; w malarstwie barokowym bez odzieży lub półnago.

Jej atrybutami m. innymi są: dyscyplina, instrumenty muzyczne, krucyfiks, naczynie z olejkami, czaszka, gałązka palmowa, zwierciadło.

Patronka zakonów kobiecych, dzieci które mają trudności z chodzeniem, fryzjerów, kobiet, osób kuszonych, ogrodników, studentów, więźniów.

Jej relikwie zawieziono do miasteczka Vezelay we Francji. Czczona zarówno w Kościele Wschodnim i Zachodnim. Wspomnienie liturgiczne w Kościele katolickim - 22 lipca.

Z kościoła parafialnego Beskidzka Droga św.Jakuba prowadzi nas dalej ul. Głęboką, pod koniec ul. Stromą do skrzyżowania z ul. Zamkową. Przed nami Cieszyński Zamek na Wzgórzu Zamkowym.

Piastowski (górnny) zamek na Wzgórzu Zamkowym -- gród gotycko-renesansowy na tzw. Górze Zamkowej, siedziba Piastów cieszyńskich powstał na przełomie IX i X w. na bazie wcześniejszego grodu gołęszyckiego i kasztelańskiego. Słowiański gród ufortyfikowany był obwałowaniami drewniano-ziemnymi. W jego obrębie powstała murowana rotunda p.w. św. Mikołaja, najstarsza chrześcijańska świątynia w Cieszynie oraz okrągła wieża ostatecznej obrony. Inicjatywę budowy murowanego zamku przypisuje się pierwszemu księciu cieszyńskiemu Mieszkowi i kolejno jego synowi Kazimierzowi I i wnukowi Przemysławowi I. Powstała gotycka rezydencja mogąca pomieścić dwa tys. rycerzy. Zamek otoczony potrójnym murem z basztami oraz bramą, do której dostępu broniła potężna wieża, dzielił się na część górną i dolną. Dolny trójkondygnacyjny (z podziemiem) posiadał baszty z armatami, pomieszczenia gospodarcze, mieszkania dla służby, zbrojownię, stajnię, lochy. Górny był budynkiem mieszkalnym z reprezentacyjnymi komnatami książęcymi, zdobionymi przez praskich mistrzów (z ich ręki pochodzą kamienne herby z wyobrażeniami piastowskich orłów) - m.in. płytkami z napisami w jęz. łacińskim, w oknach umieszczone były szklane płytki z herbem cieszyńskich Piastów. Niszczony przez pożary w XV i XVI w. przetrwał w niezłym stanie do wojny trzydziestoletniej. Po najeździe szwedzkim w 1647r. zniszczony ostrzałem artyleryjskim nie nadawał się do zamieszkania. Za czasów Habsburgów, następnych właścicieli, rozpoczęto rozbiórkę zabudowań zamkowych; postawiono w tym miejscu obiekty gospodarcze i browar. Ostateczna likwidacja zamku poza Wieżą Piastowską i rotundą nastąpiła w XIX w. Na miejscu ruin założony został park.

Z pod zamku dalej pielgrzymujemy ul .Zamkową w kierunku granicy państwowej. Rzekę Olzę przekraczamy tzw. "Mostem Przyjaźni" .Po przekroczeniu granicy skręcamy w prawo za znakami szlaku rowerowego Greenways K-M-W i nr 46, po czym w lewo północnym ograniczeniem „Masarykových sadůw” dochodzimy do rzymsko-katolickiego kościoła parafialnego p.w. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Czeskim Cieszynie.

Czeski Cieszyn - miasto we wschodniej części Czech nad lewobrzeżną Olzą (prawobrzeżna należy do Polski i nosi nazwę Cieszyn), o pow. 34 km², 25 tys. mieszkańców. Dzieje Czeskiego Cieszyna liczą się od 1920 r. po podziale miasta między Polaków i Czechów. Stanowiące całość miasto od XIII w. rządzone było przez Piastów i Habsburgów. W wyniku podziału nastąpił spadek znaczenia i rozwoju Cieszyna. Czeski został odcięty od historycznego centrum, urzędów i placówek oświatowych, a polska część miasta utraciła ważne połączenie kolejowe z Frydka przez Bielsko do Kalwarii (wraz z okazałym XIX w. dworcem kolejowym, do którego dojeżdżał tramwaj) oraz część przemysłową. Większość zabytków pozostała w Polsce. Główną częścią Czeskiego Cieszyna jest dawne przedmieście Saska Kępa. W latach 20. rozpoczęto budowę „nowego” centrum, w tym rynku z ratuszem, stąd dominacja XIX w. zabudowy (historyzm, secesja).

W październiku 1938r. Czeski Cieszyn zajęty został przez wojska polskie w trakcie aneksji Zaolzia i włączony do Cieszyna jako Cieszyn Zachodni. Po 1945 r. powrócił ponowny podział miasta i odrębność Czeskiego Cieszyna. W momencie podziału mieszkało tam znacznie więcej Polaków niż Czechów. Dziś stanowi on najważniejszy ośrodek mniejszości polskiej w Czechach - ok.16%, Czechów jest ok. 75%, Słowaków 5%, spory odsetek imigrantów głównie z Wietnamu. Utrzymuje się także różnorodność religijna: dominuje wyznanie rzymskokatolickie - 34%, luteranie stanowią ok. 20%.

Kościół parafialny p.w. Najświętszego Serca Pana Jezusa w Czeskim

Cieszynie(17,2 km)- Książę Cieszyński Adam Waclaw po przyjęciu katolicyzmu w 1610r. pozwolił jezuitom osiedlić się w Cieszynie. Opuścili go w 1614r. na skutek rozruchów wojennych, aż do roku 1885. Po powrocie przez pięć lat tworzyli w Cieszynie misję. Rodzina Grodzieckich podarowała jezuitom parcelę pod budowę zakonu. Przy poparciu wrocławskiego kardynała Jerzego Koppa, wg planu wiedeńskiego architekta Ludwika Zatzka powstał nowy kościół fundowany przez wrocławskiego kardynała, arcyksięcia Albrechta i wiernych ziemi cieszyńskiej, konsekrowany w 1894r. W 1905r. urządzono w nim wielką uroczystość ku czci beatyfikacji męczenników koszyckich, w tym jezuitę bł. Melchiora Grodzieckiego, urodzonego i wychowanego w Cieszynie. W 1920r. po podziale Cieszyna decyzją Konferencji Ambasadorów kościół przypadł stronie czeskiej – odnowiony stał się parafialnym. Jezuita powrócił do Cieszyna po przemianach w 1989r., najpierw czescy, potem dołączyli do nich jezuita z Polski. W swej ponad stuletniej historii kościół służył trzem narodom: do I wojny świat. Niemcom i Polakom, w okresie międzywojennym Polakom, Czechom i Niemcom, po II wojnie głównie Czechom i Polakom.

Kościół p.w. Najświętszego Serca PJ wybudowany w stylu neogotyckim, trójnawowy, o sklepieniu krzyżowo-żebrowym, zdobiony wewnątrz przez firmę rzeźbiarską z Tyrolu posiada trzy wejścia (pod wieżami po prawej stronie znajduje się kaplica MB z Lourdes), ołtarz główny Serca Jezus z figurami świętych Piotra i Pawła, ambonę z symbolami czterech ewangelistów oraz figurą św. Anny z Marią, ołtarz boczny Serca NMP i Praskie Dzieciątko Jezus, figury św. Jerzego, św. Elżbiety, św. Barbary i św. Floriana oraz relikwie św. Melchiora Grodzieckiego. W prezbiterium witraże: św. Jana Sarkandra, św. Metodego z herbem Cieszyna, św. Cyryla z herbem Śląska i św. Jadwigi. Firma Rieger Kloss z Krnowa odnowiła organy.

Z kościoła przez „Masarykowe sady” wchodzimy w ul. Prični i nią dochodzimy do ul. Wiaduktowej .Następnie przechodzimy w prawo tunelem pod torami kolejowymi i w lewo na światłach na drugą stronę ulicy. Teraz wracamy w lewo tunelem do skrzyżowania w prawo w ul. Nadražni i po ok. 700m za dworcem kolejowym skręcamy w lewo w ul. Hraňični. Po następnych 88 m skręcamy w prawo w ul. Továrni, by po ok.490 m skręcić w lewo, a po 100 m ponownie w prawo w ul. Nova Továrni. Po przejściu na wprost ok.830 m ulicą Nova Továrni, przecinając po drodze kilka poprzecznic też nazwanych Nova Továrni, przed urzędem celnym skręcamy w prawo skos. Po ok. 232 m dochodzimy do drogi biegnącej wzdłuż torów kolejowych i nią w lewo skos ok.162 m do następnego zakrętu w lewo skos, po czym po ok.870 m cały czas pielgrzymując ul. Trinecką przekraczamy rzeczkę Ropičankę i dochodzimy do skrzyżowania dróg szybkiego ruchu. Skrzyżowanie przechodzimy tunelem z lewej strony i dalej ul. Trinecką po drodze skręcając w prawo dochodzimy do stacji kolejowej Ropice. Zaraz po przekroczeniu torów kolejowych, na lokalnym rozwidleniu skręcamy w prawo i po ok.70 m droga odchodzi w lewo do zabudowań a my idziemy dalej na wprost ścieżką, mając po prawej gęsto rosnące drzewa. Po 100 m następuje zakręt w lewo skos a po następnych 95 m przedzieramy się w prawo skos 30 m przez zagajnik. Teraz skręcamy w lewo skos ok.45 m, przecinamy ukośnie połączoną drogę, skręcamy w prawo skos, a po ok.16 m w lewo skos, by po ok. 100 m dojść do dwupasmowej szosy E75. Wzdłuż niej idziemy w lewo, a po ok.80 m przejściem dla pieszych przechodzimy na drugą stronę i dalej podążamy w lewo. Po ok.190 m przecinamy lokalną drogę, po ok.750 m rzeczkę Ropiczankę, by po następnych 200 m skręcić w prawo skos, przekroczyć tory kolejowe i po 200 m dotrzeć do kościoła w Ropicach.

Ropice (Ropnica)(23,8 km)- – wieś gminna na Śląsku Cieszyńskim w pow. Frydek-Mistek w kraju morawsko śląskim, nad rzekami Ropiczanką i Olzą, zam. przez 65% Czechów, 29% Polaków. Z zapisów wynika, że miejscowość powstała na tzw. surowym korzeniu, wzmiankowana ok. 1305 r. w księdze uposażeń biskupstwa wrocławskiego, zobowiązującego do płacenia dziesięciny. Politycznie wieś znajdowała się w granicach piastowskiego (polskiego) księstwa cieszyńskiego, a od 1526 r. wraz z regionem aż do 1918 w monarchii Habsburgów. Budowa kolei Koszycko-Boguminieckiej (1871) oraz jednotorowej do Frydka (1886) spowodowała dalszy rozwój wsi. W XV w. Sobkowie z Kornic wybudowali tu twierdzę, przebudowaną w XVIII w. na jednokondygnacyjny pałac barokowy, później (1810) w stylu klasycystycznym (prostokątny budynek przykryty mansardowym dachem, fasada posiadała jońskie pilastry). Założono także park zamkowy. Z ciekawostek – ostatni właściciel pałacu i wsi był hodowcą psów, których cmentarzyk w pobliżu pałacu zachował się do dziś. W 1945 r. po upaństwowieniu majątku, pałac popadł w ruinę. W 2011 r. trafił w prywatne ręce. Aktualnie widać prace idące w kierunku jego odbudowy (naprawa dachu, odbudowa ściany).

Kościół parafialny p.w. Zwiastowania Najświętszej Marii Panny i św.Katarzyny Aleksandryjskiej w Ropicach-

perła architektury. Pierwsza wzmianka historyczna o istnieniu parafii pochodzi z roku 1447, a o kościele wiadomo, że przejściowo był w rękach ewangelików, zwrócony katolikom w 1654r. Z protokołów wizytacyjnych biskupstwa wrocławskiego z drugiej połowy XVIII w. wynika, że w Ropicy był drewniany kościół p.w. św. Katarzyny. Obecny dwustuletni został zbudowany w stylu empirycznym z kamienia i cegły, pokryty szindziółem, posiada kwadratową wieżę, boczną kaplicę i zakrystię. Główny ołtarz jest dziełem rzeźbiarza Friedla z Opawy, a umieszczony nad nim obraz Zwiastowania Pańskiego profesora Hessa z Wiednia. W bocznych kaplicach znajdowały się obrazy św. Karola Boremeusza i Wincentego z Ferrary, które namalował artysta malarz Chambres z Cieszyna. Kościół poświęcony został w 1806 r., a obsadzenie probostwa w 1808 r. możliwym było dzięki utworzeniu w tym celu fundacji przez baronową Marię Gabrielę Cselasta. Przez cały czas istnienia kościoła przeprowadzane były niezbędne zmiany i rekonstrukcje – bez zmiany jego stylu. W latach 1876-1890 przeprowadzono gruntowną renowację kościoła. Ze składek zakupiono zegar na wieżę, Franciszek Tomanek ufundował boczny ołtarz św. Józefa, Andrzej Branny ołtarz Matki Bożej Różańcowej. Prace renowacyjne prowadzone są nadal. Kościół jest otoczony cmentarzem i murem ochronnym, po obu stronach bramy wejściowej na cmentarz stoją rzeźby św. Piotra i Pawła.

Przez okres dwustu lat istnienia nabożeństwa odprawiane były głównie w języku polskim (w czasie okupacji w j. niemieckim). Pierwsze ze śpiewem w języku czeskim w 1926r., a kazanie z okazji 10. rocznicy powstania Czechosłowacji w 1928. Po decyzji II Soboru Watykańskiego – dla lepszego zrozumienia - łaciński zastąpiono polskim i czeskim.

W parafii pracowało wielu wybitnych kapłanów, organizatorów związków i stowarzyszeń, wykorzystujących bogactwo liturgii i obrzędów (rekolekcje, błogosławieństwo dzieci, święcenie pokarmów, pielgrzymki, odwiedziny chorych w domach) . Do jednego z najbardziej zaangażowanych należał spoczywający na miejscowym cmentarzu ks. Franciszek Moroń, wybitny kaznodzieja, ofiarny działacz społeczny. O szacunku wobec jego osoby świadczyły zgromadzone tłumy na pogrzebie i obecność 106 kapłanów.

Z kościoła w Ropicach idziemy dalej drogą ok.200 m, po czym skręcamy w prawo skos, a następnie łukiem w lewo dochodzimy do miejsca, w którym łączymy się z lewej szlakiem rowerowym nr 46. Następnie wspólnie z trasą rowerową przekraczamy rzeczkę Ropičankę i opuszczamy szosę ścieżką w lewo skos. Po ok.800 m i przejściu pomiędzy dwoma stawami dochodzimy do rozwidlenia, na którym kierujemy się w lewo ,a po następnych 330 m ścieżka

skręca w prawo. Na kolejnym rozwidleniu ścieżka na wprost prowadzi do zabudowań, a nasza Droga Jakubowa skręca w lewo, a po ok.330 m w prawo. Teraz dalsza droga prowadzi na wprost łącząc się po ok.470 m z dochodzącym z lewej strony kolarskim szlakiem nr 46 i po następnych ok.1140 m minąwszy z lewej zabudowania łączymy się z szlakiem rowerowym nr 56 „Radegast Beskydy”. Podążając dalej na wprost po ok.250 m dochodzimy do kościoła p.w. św.Michała Archaniola w Trzycieżu.

Střítež (Trzyciež) (27,85 km)(27,35 km) - wieś gminna w Czechach w pow. Frydek-Mistek, u podnóża Morawsko – Śląskiego Beskidu, nad rzeką Ropiczanką, dopływem Olzy, historycznie w granicach Śląska Cieszyńskiego, położona na wys. 355m n.p.m., o pow. 6,14 km², zam. przez ponad 1000 mieszkańców. Dzieje wsi sięgają końca XII w., pierwsza wzmianka pojawia się w 1305 r., kiedy to już odprowadzano dziesięcinę dla biskupstwa wrocławskiego – analogicznie jak innych miejscowości w powiecie. Po I wojnie światowej i polsko-czechosłowackim konflikcie granicznym wieś znalazła się w granicach Czechosłowacji. Do rozwoju trzycieckiej parafii (finansowanie budowy kościołów) przyczyniali się Komora Arcyksiążęca i właściciele Ropicy, baronowie Csoelesta.

W Trzycierzu istnieje murowana kapliczka św. Marka w kształcie rotundy oraz ewangelicka kaplica cmentarna z 1860r. z wieżą i dzwonem o wadze 117 kg. W 1970r. zniszczoną kapliczkę przeznaczono do rozbiórki, dwa lata później została wyremontowana na wzór szwajcarski i urządzono w niej salę obrzędową. Zamiast wieży posiada rodzaj pylonu, gdzie umieszczono stary dzwon.

W latach 1846-54 w okolicy wsi czerpał swe pomysły czeski malarz Josef Manes. Jego pomnik zbudowany z miejscowego godulskiego piaskowca znajduje się przy drodze do Śmigłowic. W Trzycieżu urodził się Paweł Twardy (1737-1807), autor polskich wydawnictw ewangelickich.

Kościół p.w. św. Michała Archaniola w Trzycieżu – dominujący nad miejscowością na wierzchołku trzycieckiego wzgórza dwustuleni kościół, powstał w miejsce spalonego w XIXw. drewnianego kościółka pod tym samym wezwaniem. Nie jest znana dokładna data powstania pierwszego kościoła w Trzycieżu, łączy się ją z zapiskami z 1305r., kiedy odprowadzano dziesięcinę dla biskupstwa wrocławskiego. Pierwszy zapis pochodzi z 1447r. – był to już kościół parafialny. Zajęty w 1566r. w czasie reformacji przez protestantów, w 1654r. zwrócony katolikom. Była to średniowieczna budowla; mocno zniszczony w 1666r. został zburzony. Następnym był wspomniany XIX- wieczny drewniany (w miejscu gdzie teraz stoi była polska szkoła), którego budowę zainicjował kolator Gotfryd Logau de Altendorf. Wokół kościoła był cmentarz, częściowo przeniesiony w pobliże nowego, murowanego kościoła, wybudowanego w 1806r. Budowa obu kościołów sfinansowana została przez Komorę Arcyksiążęcą i właścicieli Ropicy, baronów Csoelestów. Po I wojnie światowej parafia podlegała diecezji wrocławskiej, od 1938 do 1947 roku katowickiej, do 1978 ołomunieckiej, a w 1996r. wydzielono z niej nową diecezję ostrawsko-opawską. Dla zamieszkałej tu mniejszości odprawiane są nabożeństwa w języku polskim. Kościół posiada relikwie św. siostry Faustyny Kowalskiej sprowadzone z Krakowa-Łagiewnik.

W parafii posługiwało wielu ofiarnych kapłanów. Mimo represji, aresztowań w latach totalitaryzmu starali się ożywić życie religijne, a parafianie nawet w najtrudniejszych latach aktywnie uczestniczyli w remontach swojego kościoła.

Dalsza droga wiedzie nas początkowo wspólnie z szlakiem rowerowym na południe, ale już po ok.170 m opuszczamy szosę i kierujemy się w prawo na zachód. Trawersując południowe zbocze góry Pod Babou (391 m n.p.m.)po ok.870 m skręcamy w prawo w kierunku stawów hodowlanych. Przed samymi stawami skręcamy 2 razy w lewo, a po przekroczeniu potoku po

raz trzeci w lewo. Po ok.40 m ścieżka skręca w prawo i trawersując zbocze góry (wys.374m n.p.m.) po ok.1330 m kierujemy się w prawo omijając zamek w Gnojniku. Po 100 m skręcamy w lewo , a po następnych 180 m również w lewo, by po ok. 220 m dojść do kościoła p.w. Wniebowzięcia N.M.P. w Gnojniku.

Hnojnik (Gnojnik) (31,2 km kościół)- wieś w Czechach na Śląsku Cieszyńskim w kraju morawsko-śląskim, nad rzeką Stonawką, na wys. 365m n.p.m., o pow. 6,41 km², około 1500 mieszkańców (12% stanowią Polacy).

Wieś powstała na tzw. surowym korzeniu, co wiąże się z akcją osadniczą w XIII w. Politycznie w granicach piastowskiego (polskiego) księstwa cieszyńskiego, a od 1526-1918 w monarchii Habsburgów. Znajduje się tu barokowy pałac rodziny von Bess Kronsztajn z XVIII w., przebudowany w XIX w. wg projektu Józefa Kornhausela, (drugie piętro dobudowano w 1897r.) oraz empirowy kościół Wniebowzięcia NMP. Koło zamku założono w 1796 r. ogród krajobrazowy, zamieniony w empirowski park z obeliskiem i szeregiem rzeźb figuralnych. Park obecnie zaniedbany, rzeźby zdewastowane, jedynie rzeźba św. Jana Nepomucena została odnowiona w 1995r. Obok zabytkowego młyna stoi lipa – pomnik przyrody. W miejscowej szkole uczył poeta i pedagog Jan Kubisz; jego grób znajduje się na miejscowym cmentarzu

Kościół p.w. Wniebowzięcia Najświętszej Marii Panny w Gnojniku (Hnojniku) Pierwotnie w Gnojniku istniał drewniany kościół sprzed XV wieku pod wezwaniem Wniebowzięcia NMP; mówi o nim protokół z 1688r. Około roku 1757 z fundacji Jerzego Karola Józefa von Beesse powstał nowy, również drewniany z obrazem Wniebowzięcia NMP w głównym ołtarzu. Pod tym samym wezwaniem jest obecnie zabytkowy, jednonawowy, z lat 1810-1812, wybudowany na planie krzyża, o dł. 19,4 m i szer. 9,1 m, w empirowskim stylu, z drewnianym przepierzeniem oddzielającym przedsionek od nawy głównej, z okalającym murem. Interesujące jest usytuowanie kościoła („opacne” z jęz. cz.), główny ołtarz skierowany jest na zachód, a wejście ze wschodu. Nad wejściem jest kwadratowa wieża z pięcioma dzwonami (w czasie I i II wojny światowej rabowane dla celów wojennych). W ołtarzu głównym umieszczony jest obraz Wniebowzięcia NMP z 1750 r. Po prawej stronie kaplica św. Krzyża z ołtarzem Bożego Grobu, pod kaplicą grobowiec rodu von Beessów. Po tej samej stronie marmurowa chrzcielnica i boczny ołtarz św. Jana Nepomucena z XVIII w., nad nim owalny medalion św. Karola Boromeusza. Po drugiej stronie mała zakrystia i boczny ołtarz z obrazem Bożej Opatrzności, nad nim medalion św. Tekli. Po obu stronach umieszczone są stacje Drogi Krzyżowej z XIX w., a na stropie obraz Ostatniej Wieczery.

Po II Soborze Watykańskim parafianie usłyszeli nabożeństwo w ojczystym języku – czeskim lub polskim. Od lat osiemdziesiątych prowadzone były prace remontowe – większość prac wykonali parafianie, tylko niezbędne zlecano fachowcom. Na swoje dwustulecie kościół był starannie odrestaurowany, włącznie z elewacją, murkiem okalającym cmentarz i organami - według wskazówek Urzędu Ochrony Zabytków.

Beskidzka Droga św.Jakuba prowadzi nas dalej do drogi nr 68 omijając kościół w Gnojniku z lewej strony. Po dojściu do szosy skręcamy w prawo i dalej pielgrzymujemy ok. 1,66 km do skrzyżowania z drogą ekspresową, po drodze początkowo przekraczając rzeczkę Stonawkę i mijając po lewej zabudowania. Drogę ekspresową przechodzimy górą i dalej podążamy szosą ok.240 m, po czym przed ostatnimi zabudowaniami z prawej skręcamy w prawo i po 15 m w lewo. Dalej drogą polną przekraczamy potok i przechodzimy obok zabudowań, mając je po lewej stronie. Przed ostatnimi domami na prostopadłym rozwidleniu idziemy w prawo w kierunku samotnego gospodarstwa, a po ok.60 m skręcamy w lewo. Po ok.150 m dochodzimy do głównej szosy nr 648 w Toszonowicach Górnych.Po lewej stronie znajduje się restauracja.

Horni Tošanovice(33,9 km)(*Toszonowice Górne*) – wieś i gmina położona na Pogórzu Morawsko-Śląskim na wysokości 367 m n.p.m. Po raz pierwszy zostaje wymieniona w dokumencie Księga uposażeń biskupstwa wrocławskiego, spisanej w ok.1305 roku. Wieś politycznie znajdowała się wówczas w granicach utworzonego w 1290 r. piastowskiego (polskiego) księstwa cieszyńskiego, będącego od 1327 lennem Królestwa Czech, a od 1526 aż do 1918 roku w monarchii Habsburgów (Austrii). W XX wieku miejscowość kilkakrotnie zmieniała przynależność państwową (spór polsko-czeski).

Dalej Beskidzka Droga św.Jakuba skręca w prawo i po przejściu szosą ok.20 m wchodzimy w lewo na drogę lokalną, którą podchodzimy na wzgórze o wys.371 m. Po prawej i lewej stronie znajdują się wiatraki energetyczne. Po przejściu ok.850 m mijamy po lewej stronie zamek w Toszonowicach Dolnych, a po następnych 900 m dochodzimy do rozwidlenia, z którego kierujemy się na prawo, mijając po lewej stronie pojedyncze zabudowania. Na kolejnym rozwidleniu dochodzi do nas z lewej trasa rowerowa 6005,Greenways K-M-W i nią dalej na wprost do kolejnego rozwidlenia na wzgórzu Vidikov. Od rozwidlenia należy pójść na lewo za trasą rowerową 6163 a nie za skręcającą w prawo skos rowerową trasą 6005 Greenways. Po ok.690 m dochodzimy do zakrętu w lewo, a na wprost przed nami kościół parafialny p.w .św. Jakuba Ap.St. w Domasławicach Górnych.

Horni Domaslavice(37,6 km) (*Domasławice Górne*)- – wieś gminna w. pow. Frydek-Mistek w Czechach, w granicach historycznych Śląska Cieszyńskiego (polskiego), o pow. 505 ha, zam. przez około 650 obywateli. Położona na wys. 320 m n.p.m. w pobliżu żermanickiego zbiornika wodnego, słynnego ośrodka rekreacyjnego i sportów wodnych. Nazwa sugeruje słowiańskiego założyciela Domasława. W źródłach pisanych wzmiankowana w 1305 r. podobnie jak Domasławice Dolne, kiedy to znajdowały się w spisie dziesięcin biskupich (wrocławskich). Różnica polegała na tym, że Domasławice Górne do końca średniowiecza pozostawały wsią książęcą. W 1910 r. w spisie ludności odnotowano 96% czesko i ok. 3% polskojęzycznych mieszkańców, z przewagą katolików (99%). Na przełomie XIV i XV w. powstała parafia p.w. św. Jakuba Apostoła. Aktualnie na msze św. przybywają tu także mieszkańcy Domasławic Dolnych. Nieliczni ewangelicy uczęszczają na nabożeństwa do kościołów w Trzanowicach i Czeskim Cieszynie. Od 1996 r. wieś posiada swoją flagę i godło.

Do lat 60. ubiegłego wieku istniał zamek z końca XVIII w., zachowała się tylko kaplica św. Anny, prawdopodobnie z 1654r. Istnieją też cenne barokowe, ludowe zabytki: św. Florian, M B, Jan Nepomucen.

Kościół parafialny p.w. św.Jakuba Ap.St. w Domasławicach Górnych- Wg tradycji w miejscu obecnego kościoła stał drewniany, który zbutwiał, a silne wiatry dokończyły zniszczenia. Mieszkańcy postanowili zbudować nowy, poniżej obecnego parafialnego - był to prawdopodobnie najstarszy kościół w rejonie cieszyńskim, o czym świadczy stara chrzcielnica z 1305 r. Potwierdzoną datą jest rok 1447 – erygowanie parafii. Kościół w czasie reformacji trafił w ręce ewangelików; zwrócono go katolikom w 1654 r. W 1739 r. rozpoczęto budowę nowego z cegły w ten sposób, że wokół drewnianego kościoła wykonano fundamenty, a nabożeństwa odprawiały się nadal wewnątrz - poświęcony został w 1759 r. Z późniejszego okresu pochodziło wyposażenie wnętrza, a wieżę dobudowano dopiero w 1806 r. Z drewnianego kościoła zachował się tylko obraz św. Filipa i św. Jakuba, który pierwotnie mieścił się w jego bocznej kaplicy. Nowy kościół spłonął w 1773r., z nim wszystkie parafialne rejestry, dokumenty, książki. Z przekazu wiadomo, że jeszcze w 1808 r. istniał dzwon z gotyckim napisem „Ave Maria gratia plena”, ale brak o nim pisemnej

informacji. W 1806 r. z inicjatywy pani Angeli P. Joseph Gerich zbudowano nowy kościół, prawdopodobnie z kopułą z miedzi ze złoceniami.

W słoikach przechowywanych w wieży obecnego kościoła – oprócz dokumentów założycielskich – są zapiski gorliwego księdza Jana P. Mikołaja o strasznym pożarze 25 sierpnia 1892r., który strawił kościół i budynki parafialne na oczach parafian, bezradnie obserwujących „zginający się i upadający krzyż i ostatnie nucenie dzwonów”. Pozostały same ruiny i rozpacz parafian; scena porównywalna z rozpaczą Żydów, którzy dopiero po 70 latach doczekali się nowej świątyni. Tutaj stało się inaczej „...bezinteresowna chrześcijańska miłość”...oraz „...przedobry Bóg i bogaci dobroczyńcy pomogli nam...” (z *zapisków księdza Mikołaja*). W ciągu roku kościół został odbudowany. Wiele zabytkowych budynków w Domasławicach zakończyło swój żywot, a kościół żyje i służy wiernym.

Święty Jakub Ap.Starszy (Większy) – dzieje Apostoła zamieszczono przy opisie Simoradza.

Z Domasławic Dolnych dalsza droga wiedzie nas równoległe z trasą kolarską 6163 na południe lekkim łukiem skręcając w prawo. Po ok.200 m w lesie przekraczamy rzeczkę Lučinę i po następnych 170 m dochodzimy do skrzyżowania. Tu łącząc się z czerwonym szlakiem turystycznym skręcamy w prawo, by po ok. 330 m skręcić w lewo. Cały czas przemieszczamy się w bliskiej odległości od brzegu jeziora zaporowego w Žermanicach. Idziemy w kierunku widocznego na wzgórzu Řepnik wiatraka energetycznego, ale już po ok.175 m za czerwonymi znakami turystycznymi i szlakiem kolarskim 6163 skręcamy w prawo. Po ok.480 m opuszczamy szlaki turystyczne i skręcając w lewo trawersujemy wzgórze Řepnik, mijamy po lewej kapliczkę i po obu stronach pojedyncze zabudowania, by po ok. 1,0 km przekroczyć rzeczkę Řetnik. Mijamy z prawej stawy hodowlane i pochodzącą z roku 1871 kaplicę św. Jana Nepomucena z lewej, dochodzimy do rozwidlenia, na którym przecinamy kolarski szlak 6174 Radegast Beskidy. Przez skrzyżowanie przechodzimy dalej na wprost i po ok.510 m docieramy do kolejnego rozbudowanego rozwidlenia, na którym skręcamy w prawo .Pielgrzymujemy główną szosą przez zabudowania wsi Pazderna.

Pazderna (Październa)(41,12 km) –wieś w kraju śląsko- morawskim w powiecie Frydek – Mistek o 254 mieszkańcach. Na podstawie dokumentu wystawionego podczas sprzedaży frydeckiego państwa stanowego przez biskupa ołomunieckiego Stanisława Pawłowskiego dowiadujemy się, że wieś istniała już na początku lat 70-tych XVI wieku. Na terenie wsi znajduje się kaplica św. Jana Nepomucena z roku 1871.

Dalej pielgrzymujemy główną szosą przez zabudowania wsi a po przejściu przez mały lasek wychodzimy na otwartą przestrzeń .Od tego miejsca po ok.1,2 km, minąwszy po prawej kapliczkę opuszczamy główną szosę i kierujemy się na lewo, a po następnych 660 m skręcając w prawo wracamy na główną drogę i nią w lewo ok.470 m do rozwidlenia z krzyżem po lewej. Droga w prawo prowadzi do kościoła p.w.św .Stanisława Biskupa i Męczennika w Bruzowicach a Droga św.Jakuba dalej na wprost.

Bruzovice (Bruzowice)(44,27 km)- gmina w kraju morawsko-śląskim, w historycznych granicach Śląska Cieszyńskiego. Miejscowość po raz pierwszy wymieniona została w dokumencie Liber foundationis episcopatus Vratislaviensis (pol. Księga uposażeń biskupstwa wrocławskiego), podobnie jak większość okolicznych miejscowości, spisanej w ok.1305 roku. Nie można wykluczyć że zasadźcą wioski był rycerz Brusa, który został wymieniony jako świadek umowy granicznej pomiędzy księciem cieszyńskim a biskupem ołomunieckim

spisanej w 1297 r w Ostrawie. Wieś znajdowała się wówczas w granicach (polskiego) księstwa cieszyńskiego (od 1290r.), będącego od 1327 lennem Królestwa Czech, a od 1526 do 1918 roku w monarchii Habsburgów (Austrii). Miejscową parafię p.w.św. Stanisława Biskupa i Męczennika założono na przełomie XIV i XV wieku. W 1573 roku miejscowość wraz 15 innymi wsiami oraz miastem Frydek została sprzedana przez książąt cieszyńskich tworząc Frydeckie państwo stanowe. Na szczególną uwagę zasługuje barokowy kościół p.w.św.Stanisława Biskupa i Męczennika z roku 1677 , który postawiono na miejscu starego kościółka rozebranego w 1636r.

Po ok.335 m dochodzimy do rozwidlenia, na którym łączymy się z niebieskim szlakiem turystycznym i nim dalej na wprost. Mijamy po prawej krzyż i po ok.700 m na rozwidleniu – za niebieskim szlakiem – skręcamy w lewo, a po następnych ok.1020 m kierujemy się w prawo podchodząc na wzgórze o wys.351 mn.p.m. Lekko schodząc ze wzgórza dochodzimy do krzyża, po czym w lewo ok.90 m, a następnie w prawo – ciągle za niebieskimi znakami. Mniejszą z lewej budowlę energetyczne i z prawej kolejny krzyż polny, po ok.1,3 km dochodzimy do rozwidlenia na którym opuszczamy niebieski szlak i idziemy w prawo skos za szlakami kolarskimi 6003 i 6005. Po przeszło 0,5 km pielgrzymowania w lesie, na rozwidleniu opuszczamy kolarskie szlaki idąc w lewo i po następnych 257 m dochodzimy do szosy nr 473, którą idziemy w lewo. Proszę zwrócić uwagę na fakt, iż idziemy starą drogą pielgrzymkową do Bazyliki M.B.Frydeckiej, znaczoną kapliczkami i krzyżami przydrożnymi. Im bliżej Bazyliki, tym więcej kapliczek i krzyży. Idąc ul. Bruzovską mijamy po prawej najpierw krzyż a następnie kapliczkę. Na rozbudowanym skrzyżowaniu z drogą dwupasmową nr 477 mijamy po prawej kolejny krzyż i idziemy dalej na wprost ul. Bruzovską. Dochodząc do parkingu przed szpitalem po prawej stronie, skręcamy w prawo i po ok.115 m przed samym szpitalem w lewo. Szpital obchodzimy łukiem w prawo Alejami Krosnohorskimi i po ok.520 m skręcamy w lewo do widocznej Bazyliki.

Bazylika Nawiedzenia Marii Panny we Frydku (51.76 km)

na wzgórzu Wapiennik – 326m n.p.m. przy granicy z Morawami (budowę ukończono w latach 70. XVIII w.), podniesiona do rangi bazyliki mniejszej w 1999r. przez Jana PawłaII, należy do uznawanych sanktuariów pielgrzymkowych. Kult MB Frydeckiej jest znacznie starszy, przekroczył granice Śląska i Moraw, dotarł do Polski i północnych Węgier (Słowacja), przetrwał burzliwe dzieje historii tej części Śląska (w XVI w. głównie protestanckiego), zakazy cesarza austriackiego - dzięki zaangażowaniu miejscowych katolickich biskupów i księży, rodów arystokratycznych i wiernych. Przybywali tu w licznych pątniczych procesjach ludzie różnej narodowości, katolicy, członkowie innych kościołów chrześcijańskich i nie tylko, także niewierzący. Odnotowano pielgrzymki ze Śląska Cieszyńskiego, z Bogumina, Pietrowic, Rychwałdu, Strumienia, Czechowic, Starego Bielska, Żywca; a z najdostojniejszych: saskiego księcia i króla Polski Augusta III z żoną i synami, biskupa ołomunieckiego Jakuba Ernesta Lichtenstein, kardynała Ferdynanda Juliusza Troyer. O pochodzeniu rzeźby Frydeckiej Madonny krąży kilka przekazów (jeden z nich został spisany przez żywieckiego kronikarza Jana Komonieckiego). Projekt budowy barokowego kościoła (w ówczesnej diecezji wrocławskiej) zlecono wrocławskiemu mistrzowi Bartłomiejowi Wittwerowi. Późniejsza monumentalna ambona z reliefem przedstawiającym Jana Chrzciciela posiada boczne rzeźby Mojżesza i św. Pawła z alegorią Wiary w zwieńczeniu. Organy wykonane przez śląskiego mistrza Józefa Sebastiana Staudingera z 32. głosami są największymi znanymi z jego warsztatu. Ołtarz główny, na wzór wcześniejszego z kościoła parafialnego, posiada figurę MB Frydeckiej umieszczoną nad rokokowym tabernakulum. Dekorują go rzeźby rodziców Marii Panny śś. Anny i Joachima. W tylnej części ołtarza wybudowano kaplicę ku czci św. Jana Nepomucena. Kolejno wyposażano

kościół w dzwony, obrazy, Drogę Krzyżową, kaplice. Fasadę kościoła remontowano w latach 1946-1947 po zniszczeniach w 1945 roku. W następnych 40 latach trudnym dla kościoła prowadzono niewielkie prace, dopiero w latach 90. ubiegłego wieku całkowicie wyremontowano: wnętrze, fasadę, wymieniono konstrukcję dachu i jego pokrycie na blachę miedzianą, przeprowadzono konserwację barokowych konfesjonałów. Administrację duchową nad frydecką bazyliką, zaszeregowaną dokumentem papieskim na listę najważniejszych kościołów świata - od 1990r. ponownie sprawują redemptoryści.

Frydek-Mistek - miasto powiatowe w Czechach, o pow. 51,61 km², ok. 60 tys. mieszkańców, położone na skrzyżowaniu dwóch rzek Morawki i Ostrawicy, na granicy Śląska Cieszyńskiego i Moraw, u stóp Beskidu Morawsko-Śląskiego, ok. 30km od granicy Polski. Założony w XIVw. Frydek leżał w granicach Księstwa Cieszyńskiego i od 1759r. był ważnym ośrodkiem pątniczym (kościół Nawiedzenia NMP). Morawski Mistek założony został już w 1267r. Rozwój obu miast przerwała wojna trzydziestoletnia, później morowa zaraza i kilka pożarów. W XVIII i XIX w. Frydek był ośrodkiem sukiennictwa i handlu, a w Mistku rozwijało się rzemiosło i powstawały fabryki. Po I wojnie światowej Polska nie wniosła pretensji do Frydka i Mistka zamieszkałych głównie przez Czechów, w związku z tym w 1918r. znalazły się w granicach Czechosłowacji. W 1938r. wojska polskie nie zajęły ziemi frydeckiej, zatem nie zalicza się jej do tzw. Zaolzia. Oba miasta 1 stycznia 1943r. połączono w jedno z kilkoma okolicznymi wsiami pod nazwą Frydek. Od 1 stycznia 1955r. decyzją MSW urzędowa nazwa miasta brzmi Frydek-Mistek.

Zabytki:

- najstarsza świątynia w mieście (położona w Mistku), jednonawowy kościół św. Jakuba Apostoła Większego z elementami zarówno gotyckimi jak i renesansowymi,
- Zamek, pierwotnie gotycki, później przebudowany znajdujący się na Placu Zamkowym – Muzeum Beskidów. Do Zamku należy również przyrodniczo-krajobrazowy park, założony w XIXw. z rzeźbami św. Floriana z 1730r. i św. Józefa Opiekuna z 1772r.,
- katedra pielgrzymkowa Nawiedzenia NMP z Drogą Krzyżową (1740-77), podniesiona do rangi Bazyliki Mniejszej przez Jana Pawła II w 1999r.
- kościół przycmentarny św. Josta z końcowego okresu renesansu i kościół farny św. Jana z gotyckimi podstawami z II poł. XIVw.
- kościół świętych Jana i Pawła (XVII)w. z rokokowym wnętrzem,
- dawny kościół przycmentarny Wszystkich Świętych (1716-30) z kamiennymi rzeźbami. Na Placu Wolności z charakterystycznymi arkadami dominuje 8.m kolumna Mariańska. W samym środku rynku stoi fontanna z posągami św. Floriana, patrona Frydka.

Z Bazyliki dalej idziemy ok.70 m na Zachód w kierunku parkingu a następnie skręcamy w lewo do ul. Liskoveckiej i nią w lewo , mając po prawej stronie sanatorium przeciwgruźlicze a po lewej plebanię-dom zakonny dochodzimy do skrzyżowania świetlnego z ul. Rewolucni (droga nr 473). Dalej jakubowa droga prowadzi nas w prawo ul .Revolucni, by po ok.430 m mostem przekroczyć rz. Ostravice i po następnych 335 m dojść do świetlnego skrzyżowania. Tu skręcamy w lewo i po 80 m dochodzimy do ul. Pionynu i nią w prawo ok.600 m. Dalej przekraczamy dwupasmowe aleje 8 pěšihó pluku z parkingami pośrodku i wchodzimy w ul. U Stare Posty. Po 90 m skręcamy w lewo i już za niecałe 100 m jesteście u celu pielgrzymki t.j. przy kościele św. Jakuba Ap.St. na Farni náměsti.

Kościół p.w. św.Jakuba Ap.St. w Mistku (53,97 km) Pierwsze zachowane dokumenty o kościele w Mistku, wówczas jeszcze p.w. św. Mikołaja pochodzą z roku 1582. Drewniana świątynia z murowanym prezbiterium w stylu gotyckim, z trzema ołtarzami, nie posiadała jeszcze wież. W głównym, skrzydłowym ołtarzu, na złotym tle mieścił się obraz św. Mikołaja. Wokół kościoła był cmentarz.

W 1602r. kościół spłonął wraz z miastem; odbudowany w 1644r. został poświęcony św. Jakubowi Starszemu. W 1666r. z prawej strony została dobudowana kaplica MB z Lourdes, która tworzy całość z kościołem, zwiększając jego przestrzeń. Potężna czterostronna wieża z zegarem, zakończona czterosпадowym dachem, dochodziła tylko do współczesnej dzwonnicy. Po kolejnym pożarze w 1887r. jedynie wnętrze zostało odbudowane w gotyckim stylu. Współczesny ołtarz jest dziełem Macieja Wiesmanna, frydeckiego rzeźbiarza. We wnęce za głównym ołtarzem umieszczona jest scena Ogrodu Oliwnego z Apostołami. Kościół podpierają potężne filary, a wejście przez pasaż pod wieżą przypomina romański portal. W kościele dominuje wspaniałe gotyckie prezbiterium z krzyżowym sklepieniem. Aktualnie (należący do parafii p.w. św. św. Jana i Pawła) kościół św. Jakuba jest odrestaurowany, a piękno jego biało-czerwonej fasady podkreśla nocą wspaniałe oświetlenie. Wokół kościoła umieszczono wiele rzeźb, przeniesionych z innych miejsc Mistka.

Święty Jakub Ap.Starszy (Większy) – dzieje Apostoła zamieszczono przy opisie Simoradza.